

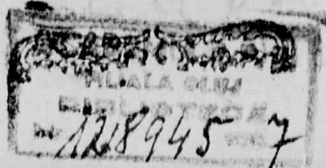
A' köpönyögemben fok kárt tett
az első, új mondérhoz pedig a' re-
ményesség késő, van még egy tarfo-
lyom, de az - is tsak végső, a' vi-
gasztal még is, hogy bajom nem első.

A' Farkas - böromnek el kopott
a' szöre, palaszka, pókhaló a' sze-
gen bé - lepte, nem tsalogat engem
ifjúság' öröme, mert szennyes az
ingem nints ki fejerítse.

Ej! kurva légyen az Anyya az élek,
a' mint élek, ki-vetem a' hasam a'
jó verő - fénynek, tsak úgy dohá-
nyozom, midőn meg éhezik, több
izegény legénnyel én-is el-töngödök.

No! még egy verset.

Sokan szólnak most én reám nagy
ártatlanúl, hadd koptassák ő nyelve-
ket hafzontalanúl, kurva az Anyya
rosz embernek, egy szó úgy - mint
száz, a' ki engem hátam megé nem
izembe gyaláz, ∴ majd hideget majd
meleget reám okádnak, ∴ Holló féz-
ken, bár ha nints-is hattyút mutat-
nak, szép híremben, 's jó nevem-
ben végre meg-ölnek.

Ö T I G E N - I G E N
S Z É P
V I L Á G I D A L L O S,

AVAGY

NÓTÁS ÉNEKEK.

Első:

Mi légyen a' Házasság?

Második:

Kuku: Kuku! Kukutskám!

Harmadik:

Cyors Keréken forgó.

Negyedik:

Bodrog partján nevelkedett.

Ötödik:

A' Szerelem olly lép, Ha ember bele lép.

Nyomtatott ebben az Elztendőben.

E l s ő.

Mi legyen a' Házasság, E' világi pároság?
Noha nem próbáltuk, még eddig meg-
áltuk: De úgy halljuk, hogy bajos, Szegény
Legénynek jajos.

Ezt mindenek meg-vallják, Valakik tapasztalják, Addig él kedvére, a' Legény kényvére, míg meg-nem házasodik, Öszvé nem párosodik.

De ha egyszer mással hál, Baja nő mint a' fű-szál, Gondja szaporodik, Pénze takarodik, laposúl az erzfénnyé, fogyatkozik reménnyé.

Házát miként tarthassa, Társa kedvét láthassa, mind azon törődik, esze tekeredik, Még álma-is abból áll, Bár feleséggél hál.

E' bizony nem tsuda, Mert a' mit nem tuda, Az Afzszony tudtára, esze bunkójára, adja az ő Férfiének, Így nő baja szívének.

Gazda-Afzszornynak kell tűz, ház, ha nints tudd-meg hogy meg-ráz, üressel ha teli, már kedvét nem leli, Panaszszal lát dolgához, Haraggal szól Urához.

Afzszal, ágy, szék, fogas, Mellyre tálat támagass, Házad' ékesítse, a' kantsó kerítse: Mert ha különben léfzen, Afzszony kedvet nem véfzen.

Tükör házban ha nintsen, Mellybe belé tekintsen, Már morog magába, dúl-fúl, haragjába: Mert fél, hogy éri szégyen, ha haja félre mégyen.

Po.

Pomádét ha nem véfesz, Így-is betstelek léfeszsz, Fátyol Fő-kötő kell: Mert fején nem emel, Tzipő léfzen karmazsin: Mert néki nem kell más szín.

Függjön az ágyon firhang, Abban légyen úri rang, Fekete boríték, előtte egy kis szék, Más-ként belé nem fekszik; Meg-lásd, hogy így tselekszik.

Házad előtt ha Tóth jár, Már óhajt mint a' Tatar, Tsipkét, mást egyebet, tudgy' ördög mi ebet, Parantsolja hogy vegyél, Más-ként ved fel-tserél,

Ülő rokka unalmas, Az újjának ártalmas, Pergőt hát kell venned, kedvét így kell tenned, Hogy ha helybe nem találsz, Biz a' vásárra sétálsz.

Kesztyű, Pintli, Főkötő, tarka-szoknya, gombos-tő, arra sok pántlika, melly merő muzsika, kell biz a' Feleségnek, Ez oka szegénységnek.

De ki-gyözné számlálni, Elzével fel-találni, Az Afzszony' szükségét, Eb a' szegénységét, Ne-is próbáld: mert fel-sülfsz, Jobb bizony hogy mellé állsz.

Jaj hát még a' konyhára, Több kell mint a' szobára, Mert ha nints, majd leszsz per, nem kettő, de ezer, Ha minden szer-számod nints, Bár szemébe se tekints.

A' konyha légyen derék, Mellyen térjen tál, 's fazék, A' rántást, 's a' főzést, mosogatást, sütést, Hol kedvére tehesse, Ételet készíthesse.

Tűz-helyen ha nints katlan, Az Afzszony irgalmatlan, Azon ha nintsen üst, Kedve múlik mint füst, Ha nints lántzon bográts, Mindjárt azt mondja nix Tájts.

X 2

Bög-

Bögréknek, Fazekaknak, Tányéroknek, 's
Tálaknak, Hely legyen igen jó, Tűz-helyen
vas-fógó, Petsenye-sütő, vas-láb, 'Só-tartó-is
leg-alább.

Lapát, Dézsa, meszelő, fajtár, túró-refzelő,
vas-rostély, kötsög, Mellybe áll tej-gyúró-
edény, szükséges a' gazdának.

Tekenő, szita, rosta, dagasztó-láb, borosfa,
szűrő-is szükséges, legyen elégséges, Hordó,
veder, a' kútra, Tyúk-borító a' sutra.

Kitsiny kalán, nagy kalán, Álljon a' konyha-
falán, Bors sáfrán, szeg-fű, só, Gyömbér-is,
ha van jó, Malozsa, és Mondola, Ni! Aszszony
mit gondola.

Téjnek, vajnak hely legyen; Mert meg-tudd,
hogy ér szégven, Pulyka, Tyúk, Kátsa, Lud,
ha nints, főzni sem tud, Nyúl ípékelőd ha nints,
végy, Más különben bőlta mégy.

Pemet, piszka fa, Orsó, szén-vonó, Túri-
korsó, soha nintsen elég, török, pusztul min-
dég; A' gazdát így fogyasztja, az Aszszony'
gondolatja.

Hát még bőltsöt hol veszel, pedig csak arra
esél, Addig ürög, forog, hol örül, hol morog,
míg rengő-pad nem lépzen, Arra egy bőltsö
kélzen.

M á s o d i k.

Kuku: Kuku! Kukutskám!
Szállj már hozzám, Madarkám,
Mikor tsalogatlak,
Sípotskámra hívlak:
Kélzen vár már kalitkám.

2. Nem

2. Nem adnálak ezülfért,
Drága Kárbunkulusért:
Szívem! nem adnálak,
'S már el-lem hagynálak
A' Világnak kintséért.
3. No! no! no! Hát! vagy jöjj-el;
Vagy szívemet-is vidd-el:
Mert szép személlyednél,
Drága Termetednél,
Anyá, szebbet nem nevel!
4. Ne gondolj már el-válást;
Mert szeretjük már egy-mást,
Bar tsak repülhetnék!
Szárnyaimra kelhetnék,
Hadd tennék egy fordúlást.

H a r m a d i k.

Gyors kereken forgó Világ' tündérsége,
Sebes szárnyan járó tsalfa szíveisége,
Szívemet sebhető szörnyü kevélysége,
Jaj miként tsalogat mindent ékeisége.

Édes lépes-mézzel jaj miként tsalogat,
Álnok szerelmére melly szépen hívogat,
De keserü mérget majd miként osztogat,
A' veszedelemre majd ajtót nyitogat.

Ritka, oh! melly ritka az igaz szerelem,
Melly utánnu ne fússon örök veszedelem,
Ezt az Ifjúságban gyakorta fel-lelem,
Hancem próbáltam is, még-is úgy képzélem:

Ennek álnokságát senki ne tsudálja,
Bátor sok szép szókkal ő magát kínálja,
De az a' sok jajnak úttját meg-találja,
Jaj! jaj lépzen annak, a' ki ezt próbálja.

) (3

Látom

Latom sűrű könyve áfztatja ortzáját,
Melly meg-is hervasztja annak szép rózsáját,
Keferves jajoknak bővíti lármáját,
Ha ki meg-tsókolta ennek gyenge száját.

Tégedet mind addig szeretlek, míg élek,
'S míg az én testemben sátoroz a' lélek,
Rajtad kívül soha senkit nem szemlélek,
És hogy engem' meg-vefs, már többé nem félek.

Előbb a' tengerek fenekig apadnak,
A' égi tsillagok a' földre le-húllnak,
E' földnek határi meg-alatsonúlnak,
Míg szép dítséretid számbol ki-szorúlnak.

Könnyebb a' kő sziklát lágy viafszá tenni,
A' tenger' fok vizét egy kalánba venni,
Árva életemnek az halálra menni,
Mint sem személlyedről feledékeny lenni.

Avagy ha el-hagysz-is, úgy én mit tsinálok?
Barlang, havafokra völgyekre sétálok,
Virradván a' magas kő-sziklára állok,
'S te néked szép szívem fok jókat kívánok.

Zendüljenek-fel bár ellenem az egek,
Bár borítsanak-el a' sűrű fellegek,
Jöjjenek záporral a' rút fergetegek,
Ezekben is veled soha nem rettegek.

Illyen virág terem a' Vénus' kertében,
Illyen rózsza terem ennek erdejében,
Enged ennek minden míg buzog vérében,
Valaki bé-lépvén álnok szerelmében.

N e g y e d i k.

Bodrog partján nevededett Tulipán,
Bús szívem tsak téged' óhajt, téged' szán,
Bo-

Bokrétámnak el-hervadott szépsége,
Oda Tulipánom, gyönyörüsége.

El-mégyek én már töled gyöngy-alak,
Kit én bizony fokat óhajtottalak,
Örökösen én téged' el-nem hagylak,
Bizonyásra még most-is meg tsókollak.

Ha el-mégy-is már én tölem drága kints,
Gyöngy fekete két szemeddel rám tekints,
Én-is tartlak a' szívemben, míg élek,
Egyetlen-egy gyönyörüséges lélek.

Az én kedves Szeretömtől meg-válok,
A' melly dolgot én eléggé sajnálok,
Többé veled szép kintsem nem sétálok,
Nyugodalmat más Országon talállok.

Oh édesem drága piros ortzádat,
Hadd fogjam-meg két szép arany-almádat,
Meg-tapasztalom mellyeden rózsádat,
Fordulj hozzám tsókolom te szép szádat.

Meg-kérdezem szeretömtől, szeret-é?
Meg-ölel-m, meg-tsókolom, tartja-é?
Katonává lettem, Rózsám! bánod-é
El-kell immár maséroznom, szánod-é?

Bár Világra ne születtem volna,
Ernyire érted nem gyötrödtem volna,
Szép. szín alatt tsókjaidal meg-tsalál,
Így jár, a' ki szép Szeretöre talál.

Bútszásom már tölled el-vegezem,
Utam miá: mert reá nem érkezem,
Hüségedre magam' le-kötelezem,
Kédesednek ki-magamat nevezem.